

כשאורח בא לסעוד

מחזה מאת: איציק אלוני

כל הזכויות שמורות

©

רחוב גוש חלב 23 תל-אביב

טל: 03-5225458

aloni-i@bezeqint.net

תקציר: אישה ששרויה באבל כבד וארוך שנים על בעלה ובנה שנלקחו ממנה בפתאומיות ובטרם עת מזמינה גבר זר לביתה, כחלק ממאמציה להתגבר ולהמשיך בחייה. האורח מזכיר לה את בעלה המנוח וככל שהתנהגותו הולכת ונעשית מחשידה היא מתחילה לפקפק בזהותו ובכוונותיו.

הדמויות:

אישה

אורח

קולות צעירים

*הערה: אפשר שהצעירים יופיעו בווידיאו, או מוחשי. תלוי בתיאטרון ובבמאי.
אפשרות מצומצמת מאוד – קולות מוקלטים.

תמונה 1

בית. שעת ערב. סלון מעוצב בטוב טעם. על שולחן הסלון מונח כיבוד, קנקן מים וכוסות. וילון פרוס לרוחב הקיר האחורי. חלון משקיף החוצה על רקע פנסי רחוב דולקים. על יד החלון שידה ועליה תמונה של אב ובן, ואגרטל עם מעט פרחים.

**אישה עושה סידורים אחרונים לקראת פגישתה הראשונה עם גבר מזה שנים. נכנסת הודעה לנייד שלה, מקלידה הודעה בחזרה, לוקחת נשימה עמוקה והולכת לפתוח את דלת הכניסה.
בפתח דלת הכניסה עומד אורח עם משקפי שמש. בלבוש אלגנטי.**

אורח: (בפתח. רואים רק חלק מפרופיל גופו) שלום.

אישה: (נסוגה לאחור בבהלה) אוי...

אורח: מה אוי...? אני מפריע?

אישה: (בפה פעור) לא...

אורח: (פורש ידיו לצדדים, כלא מבין) הקדמתי? ... איחרתי?

אישה: אני... אני...

אורח: את רוצה שאלך ואחזור מאוחר יותר?

אישה: לא, אל תלך, הקדמת וטוב שהקדמת...
(נעתקות לה המילים מהפה) כי... כי...

אורח: (עושה צעד אחד פנימה) ראשית, תירגעי. מה קרה?

- אישה:** שום דבר...
- אורח:** שום דבר גדול או קטן?
- אישה:** סתם... סתם בלבול.
- אורח:** 'הסתם בלבול ושום דבר' לא נאמרו ככה סתם.
- אישה:** (ידה על ליבה, מתנשפת) החסרת לי פעימה.
- אורח:** (מתפלא) אני?
- אישה:** כן.
- אורח:** עד כדי כך?
- אישה:** כן, לא.
- אורח:** לא ידעתי שאני כזה... שרמנטי.
- אישה:** לא התכוונתי...
- אורח:** אז למה?
- אישה:** מה למה?
- אורח:** מה עשיתי?
- אישה:** אתה...
- אורח:** (תוך כדי נכנס בצעד קטן פנימה) מה אני? אמרתי רק 'שלום' וכבר נרתעת.
- אישה:** אתה בדיוק כמו...
תסיר רגע את המשקפיים?
- (ברגע שהאורח מסיר את המשקפיים, האישה נתקפת חרדה)**
- אישה:** לא... אני לא... מאמינה... (מכסה את פניה) אתה חי?
- אורח:** בטח שאני חי.
- אישה:** איך? (מכסה את פניה)

- אורח:** אני כל כך מכוער שאת מכסה את הפנים?
- אישה:** בכלל לא.
- אורח:** בואי נתחיל מהתחלה...
או אולי את רוצה שאלך?
את האמת.
- אישה:** (עדיין נרגשת מעט) לרגע הבהלת אותי. אז אתה לא בעלי.
- אורח:** עוד לא.
- אישה:** חש...חשבתי שאתה בעלי... אתם כל כך דומים – כמו תאומים.
- אורח:** לקבל זאת כמחמאה?
- אישה:** (תוך כדי שהיא בוחנת אותו בקפידה) ה"שלום" שלך והדיבור שלך,
בדיוק אותו קול. בוא, היכנס...
(הולכת למזוג לעצמה כוס מים להירגע. אך מבטה נשאר מרוכז בו)
תשתה משהו?
- אורח:** לא תודה.
(בוחן את המקום) זה טוב שאני דומה לבעלך? או רע?
- אישה:** (בקושי מעלה חיוך) מה זה, דבר חדש, לסמס מאחורי הדלת ושניה
לפני שמגיעים לפגישה? לא קל יותר לדפוק או לצלצל בדלת כמו פעם?
- אורח:** עשיתי בשביל השעשוע.
- אישה:** (שוב בוחנת אותו ארוכות) למה אתה עדיין עומד בפתח?
(בינתיים שותה את כוס המים.)
- אורח:** (בגמגום קל) או-או-אולי ב-בכל זאת את רוצה שנלך לבית קפה?
- אישה:** דיברנו על זה כבר, אני אישה של בית, לא של בתי קפה.
(האורח נכנס. שולף שושנה שהייתה חבויה מאחורי גבו ומגישה לאישה.)
פאזה. מביטים אחת בשני.)
- אישה:** תודה, אתה יודע ממתי לא קיבלתי פרח?

- אורח:** רציתי להביא לך זר פרחים, אבל מוכר הפרחים עמד לסגור את החנות. הפצתני בו למכור לי לפחות פרח אחד לפני הסגירה.
- אישה:** מחנות הפרחים של אריה הג'ינג'י?
- אורח:** כן, אני חושב... נכון, "פרחי אריה." (ממשיך לבחון את החדר)
- אישה:** שיפור עצום בשבילו, הוא בדרך כלל מקפיד בשעות. כשמגיעה שעת הסגירה, שום פיתוי כספי לא יעמוד בפניו.
- אורח:** ביקשתי שימכור לי לפחות פרח אחד, ואני חושב ששלף אחד ונתן בחינם רק כדי להיפטר ממני.
- אישה:** (מתפלאת) הקמזן נתן בחינם?! הגיעו ימות המשיח.
- אורח:** הצעתי כל סכום שידרוש, וסרב בכל תוקף.
- אישה:** (לעצמה) מוזר, מוזר מאוד.
- אורח:** אבל הוא הזהיר אותי: 'אל תהפוך את זה להרגל כי בפעם הבאה תשלם פי שלוש!'
- אישה:** לפעמים פרח אחד שווה יותר מזר פרחים ענק.
- (האישה ממחרת להכניסו לאגרטל. ומניחה ליד תמונתם של בנה ובעלה)**
- אישה:** (לעצמה) דומה להדהים....
- (לאורח) פה המקום הטוב ביותר, נכון?
- אורח:** מרשים. אני רואה שכל דבר אצלך נקי ומסודר טיפ-טופ.
- אישה:** הרגל שרכשתי מאז שהייתי ילדה. משונה, אבל זאת אני.
- אורח:** בכלל לא משונה, אני דווקא מאוד מתחבר לזה.
- (האישה מביטה בו בסקרנות)**
- אורח:** מה?
- אישה:** אתה נראה טיפה שונה מהתמונה ששלחת לי.
- אורח:** לטוב או לרע?
- אישה:** אם אני אומרת שאתה דומה מאוד לבעלי, אז מה אתה חושב?

- אורח:** טוב?
- אישה:** (ספק בהתלוצצות ספק ברצינות) מאוד.
- אורח:** בטוחה שזה ה "מאוד" שאת מרגישה?
- אישה:** (אותו הספק) בטח בטוחה.
- אורח:** (בהתרשמות) תמיד אצלך כך מסודר ונקי?
- אישה:** תמיד. הבן שלי לא כל כך התחבר לסדר שלי, הוא יצא ההפך ממני.
- אורח:** בינינו? רוב הבנים כאלה.
- אישה:** בחדר שלו תמיד שרר אי-סדר, ומאז ועד היום השארתי את החדר כפי שהוא היה באי-סדר...
(נבוכה) אה... נשב.
למה אנחנו עומדים?
- אורח:** (מביט בתמונה שניצבת על השידה) אלה הם?
- אישה:** כן. הבן והבעל שנלקחו ממני.
- אורח:** נלקחו?
- אישה:** עברו מהעולם הזה.
- אורח:** מתי עברו? (פאזזה קלה) אני מקווה שלא אכפת לך שאני שואל.
- אישה:** לפעמים אני מרגישה כאילו זה היה אתמול.
- אורח:** (מתרכז בתמונה) איך אפשר שלא להתגעגע... בעיקר לבן שלא הספיק לחוות הרבה בחיים...
(מסתכל עליה לרגע) אני רואה שאת אישה אמיצה ומתמודדת היטב.
- אישה:** ...ולפעמים אני מרגישה כאילו זה היה לפני אלף שנים.
אני חושבת שאתנחם רק כשאפגוש את יקירי שוב.
- אורח:** (מתפלא) שתפגשי?
- אישה:** (נבוכה) אני מקווה... (פאזזה מבולבלת. כמתנצלת) מניחה, מאמינה...
- אורח:** התקווה והאמונה מרגיעות כל עוד הן משרתות אותך.

אישה: לפעמים אני תוהה...

(פאזזה. מהססת קמעה. עם חיוך של געגוע)

האם הם מתגלגלים להם שם למעלה לכל מיני גלגולים חדשים?

האם אראה אותם פעם כפי שאני זוכרת אותם?

אורח: הנפש של המתים נשארת תמיד איתנו, בחיים.

אישה: (מספרת עם חיוך) באחד הימים האחרונים שלנו ישבנו יחד סביב

השולחן הזה ואכלנו ארוחת ערב משפחתית נינוחה. אחר כך,

בני הראה לנו בנייד שלו סרטונים מצחיקים. צחקנו כמו אידיוטים

ונהנינו ביחד בצורה שמעולם לא נהנית.

אורח: עכשיו הוא בטח מצחיק את אלוהים ועוזריו.

אישה: הוא ידע להצחיק גם כשהוא היה עצוב.

אורח: (מהנהן ובעצב) היה מי שהיה... עצוב... עצוב מאוד.

אישה: הלוואי והיינו יודעים לאן אנחנו הולכים אחרי, אולי היה לנו הרבה יותר

קל להיפרד.

אורח: יש כאלה שלא היו רוצים לדעת ומעדיפים לא להיפרד וממשיכים הלאה

עם הכאב.

אישה: אולי הם רוצים ללכת אל הריקנות.

אתה לא היית רוצה לדעת?

{קולות לא ברורים של צעירים שבאים מהחוץ}

אורח: (מגיב, אך לא מתייחס לקולות) אני חושב שהאמונה היא דרך טובה

לקרב אותנו להבנת החיים שאחרי, לכולנו יש רצון עז לדעת, אבל אנו

לא חכמים מספיק. כנראה שיש סיבה שדברים קורים כפי שהם קורים.

אישה: אתה מדבר מתוך ניסיון?

אורח: (תוך כדי עיניו מתרוצצות וסורקות את המקום)

יש דברים שלא צריכים להיאמר ויש דברים שלא צריכים להבין.

כדאי להתנחם בידיעה שכולם מגיעים בסופו של דבר לקו הסיום.

אישה: גם אם הסיום הוא רע?

אורח: סיום זה סיום, אבל לפי תפיסתך זה טוב.

אישה: אתה מדבר אתי פילוסופית, אצלי הדברים פשוטים יותר. אני מתגעגעת לאהבה שהבעל והבן העניקו לי... לנשיקות והחיבוקים שלהם, לשמחת החיים שלי לצדם. העתיד מפחיד מכדי להרהר בו ובסופו של דבר הזיכרונות יהיו שמחים ומנחמים.

אורח: יש לך סכין?

אישה: סכין?

אורח: כן סכין.

אישה: למה?

אורח: (לוקח תפוח מהשולחן) לקלף את התפוח.

אישה: סליחה שכחתי לשים. (במבוכה) זאת האמונה שלי מאז ומתמיד לא לשים סכינים על השולחן כשבאים אורחים.

אורח: זהו מנהג ידוע? או...

אישה: לא, זאת אני, סתם. סתם סתם תשכח, אלך להביא.

(האישה ממהרת לצאת ולהביא סכין.)

האורח סורק את שוב את החדר.

האישה חוזרת עם הסכין. האורח מושיט יד לקחת מידה את הסכין, אך היא

נותנת לו, היא מניחה על השולחן.)

אורח: אה.. עכשיו הבנתי.

(תוך כדי שהוא לוקח את הסכין ומקלף את התפוח) אם תרשי לי, ובלי להעליב... כמה זמן לא נפגשת עם גבר?

אישה: מרגישים?

אורח: אני כן.

אישה: בוא לא נכנס לזה... השאלה שלך מביכה אותי.

אורח: וואו... סליחה...

אישה: אבל... בוא נגיד שנים.

אורח: שנים זה הרבה, את עדיין יכולה...? אני מצטער... לא חשוב עזבי...

אישה: זה בסדר, זכותך לשאול...

אורח: אני חושב שאם אמשיך לשאול, תבקשי ממני לעזוב את הבית מיד.

אישה: שמתי לב שמאז שנכנסת, אתה סורק את המקום, מה אתה מחפש, או מתכנן משהו?

אורח: (מניח את התפוח והסכין על השולחן ולאחר אנחה, במבט לתמונה.)
התוכניות שלי פשוטות, סריקת המקום מאפשרת לי ללמוד מיהו האדם.
(פאזזה. מסתכל עליה. אוחז בתמונת הבן והבעל ומתרכז בה)
בעלך באמת דומה לי, תכניתו של אלוהים מורכבת ומסובכת.

אישה: מורכבת בצורה בלתי אפשרית.

אורח: לכן הוא אלוהים.

(האישה מעיפה בו מבט, ובחצי חיוך לוקחת את התמונה ומחזירה למקום.)

אורח: (לעצמו) אני באמת דומה לו...

(פתאום) בין אם את מעוניינת שאשאר או שאלך, בכול מקרה אני שמח שהסכמת להיפגש איתי.

אישה: עברתי לשמחתי רק שתי אכזבות במפגשים מהסוג הזה.
(לאחר פאזזה קטנה) היו לי גם אכזבות מהקרובים לי והתמודדתי איתן כפי שאפשר להבין, לא בהצלחה.

אורח: אני מוכרח להודות שאני מבין אותך.

אישה: עברת משהו דומה?

**(מבחוץ נשמעות צעקות חזקות יותר של צעירים.
השניים מקשיבים.)**

אורח: (תוך כדי שהוא מקשיב למה שקורה בחוץ ומדבר) ...לא בדיוק, אבל אני מבין, ולמדתי ככול שעובר הזמן ומתבגרים, מגיעים לרמה מסוימת של אדישות... צריך פשוט להישען לאחור... (תוך כדי הוא פורש את ידיו, כשאחת מונחת על כתפיה ומחבקת אותה) כמה זמן יש לנו על

האדמה הזאת לחיות וליהנות מהמחשבות... ולפעמים זה כמו לתכנן חופשה שבה אנחנו נמצאים במספר מקומות במקביל.

אישה: (לא נוח לה. משתחררת בעדינות מהחיבוק והולכת להביא שתייה)
...כל יום אני שואלת את עצמי איך רוצחים מרגישים כשהם פוגשים והורגים את קורבנותיהם? איך הם מרגישים אחרי הרצח?

אורח: אם תשאלני לדעתי... 'הפילוסופית'... מה שמביא אותם להחליט לרצוח הוא אולי האמונה בחיים שלאחר המוות. הם חושבים שהכול ייסלח להם ושאינ יותר טינה בשמיים.

אישה: לאלוהים אין מה לעשות אלא לשבת למעלה, לסמן באגודלו למטה ולשלוח את הפועל שלו, מלאך המוות, להוציא לפועל?

אורח: (מצחקק) הוא גם מצביע עם האגודל למעלה ולא מאפשר למלאך המוות לקחת מה שהוא משתוקק לקחת.

אישה: אני רק יכולה לדמיין את השטן כמי שמחפש...
(עושה פרצופים ותנועות ידיים) "את - מי - אני - הולך - להרוג היום..."

אורח: (מחייך) אהבתי.

(מבחוץ נשמעות צעקות של צעירים. השניים מקשיבים לרגע)

אישה: (מתייחסת לקולות) בחודש האחרון הם התחילו שוב להגיע לאזור שלנו ולהתפרע.

אורח: מי הם בכלל, את יודעת?

אישה: צעירים חסרי עניין.

(קולות של קללות מבחוץ)

אורח: הם מגיעים לכאן כל יום?

אישה: (הולכת להציץ לרגע דרך החלון. בדאגה) בשבועות האחרונים כמעט בכל ערב, ואף אחד לא מעז לצאת אליהם, זה יפסק רק כשיקרה שוב אסון. (פונה אליו) אני מצטערת שהתחלנו את ההיכרות שלנו בנושא הזה, המציאות הייתה מחייבת.
מה אתה מעדיף, קפה, תה, מיץ? אפיתי עוגה טעימה.

- אורח:** (בהיסוס, כשהוא מקבל הודעה לנייד) אאממ... אולי מאוחר יותר.
- אישה:** אני רואה שאתה חסר מנוחה.
- אורח:** (תוך כדי שהוא מסמס) נוח, נוח... סליחה, אני חייב לענות...
- (פאוזזה. האורח, תוך כדי שהוא מסמס, נד בראשו ומזעיף פנים.)**
- אישה:** קרה משהו?
- אורח:** הודעה בטיימינג הלא נכון.
- אישה:** אם אתה עסוק ולחוץ בזמן, היית צריך להגיד לי.
- אורח:** (בתסכול) פגישה דחופה שלא הייתה מתוכננת.
- אישה:** זה בסדר, אנחנו יכולים להיפגש בפעם אחרת... עדיפה לי פגישה קצרה בהתחלה.
- אורח:** למה?
- אישה:** מאפשר לי זמן להתרגל למחשבה שאני...
- אורח:** (נכנס לדבריה) אני לא אוהב לבוא לפגישה ולקטוע אותה, זה מביא...
- אישה:** (נכנסת לדבריה) אני מבינה...
- אורח:** התכוונתי שאם קוטעים זה יכול להגיע לביטול מפגשים בעתיד.
- אישה:** הרבה זמן לא דיברתי עם איש על מה שדיברנו.
- אורח:** זה בהחלט מובן.
- אישה:** אם להיות כנה, אני מחכה לו שנים שיבוא כבר וייקח אותי אליו.
- אורח:** שמי ייקח אותך?
- אישה:** אתה יודע מי...
- אורח:** מי?
- אישה:** משם, השליח מלמעלה.
- אורח:** מי יודע? אולי שם למעלה אכן נמצאים כל הדברים הנחמדים שרחוקים מצרות האדמה, אולי שם זה כיף אחד גדול.

אישה: ואולי לא.

אורח: ואולי לא. הבעיה כשלא יודעים מהי האמת.

(מבחוץ שוב נשמעים קולות לא ברורים של צעיר שקורא בקול ואחרים עונים לו במעין נביחות. פאזזה, אורח ואישה מקשיבים לרגע. האורח ניגש לחלון.)

אישה: (בלחץ/מתח) אל תראה את עצמך בחלון. אם מתייחסים אליהם, הם נעשים אלימים יותר.

אורח: איך היית רוצה לחיות אחרי מה שקרה לך?

(תגובה בחוסר מילים)

אורח: עזבי את המוות. מה היית רוצה היום בחיים?

אישה: לחזור לרחם של אימא.

אורח: את יודעת שזה בלתי אפשרי.

אישה: רוצה לחיות כמו קודם.

אורח: את בטוחה?

אישה: פעם רציתי לחיות מחדש, אבל היום אני מרגישה שנולדתי לחיות במעגל שהוא כבר לא בשבילי. אני אומנם אסירת תודה על כל ההזדמנויות שהיו לי בחיים לפני המוות במשפחה, אלא שעכשיו אני לא רוצה לחיות את חיי.

(האורח מצחקק קלות)

אישה: מה משעשע אותך?

אורח: אני יכול להגיד לך משהו אישי?

אישה: עכשיו הלחצת אותי... נו.

אורח: את נשמעת דיכאונית אבל את מוצאת חן בעיניי.

אישה: וגם אני אגיד לך משהו אישי...
 (פאזזה קטנה, חושבת איך להביע את עצמה)
 הסכמתי להיפגש איתך בגלל הקול שלך.
 אני לא מפסיקה לחשוב על איך שהדיבור... (תוך כדי נגשת אליו
 ונוגעת בו) הקול והחשיבה שלך קופי כמו של בעלי. זה מדהים אותי!

(האורח מעיף מבט על ידה.)

אישה: (מושכת את ידה) סתם... שום דבר...

אורח: בדיקה?

אישה: נגיעה.

אורח: (צוחק בהנאה) לבדוק אם אני קיים?

אישה: אם אתה הוא.

אורח: הוא מי?

אישה: בעלי.

אורח: ואיך הוא היה מגיב? אני עוד אחשוב שאת מאמינה...

(מבחוץ שוב נשמעים צחוקים וקללות בקול רם על עוברים ושבים.)

ניפוץ שמשה.

(האישה הולכת להציץ בזהירות)

אישה: היום הם עוברים כל גבול!

אורח: גם לך עדיף להתרחק מהחלון.

אישה: הילד שלי ובעלי נהרגו בדיוק בסיטואציה הזאת! בא לי לרדת ולקרוע

אותם לגזרים...! לא, בעצם לא... סתם אמרתי...

תמחק את מה שאמרתי, אני מצטערת...

זה היה בדיוק כמו היום. שיכורים הגיעו לשכונה והשתוללו, לא נתנו לנו

ליהנות מערב משפחתי. בעלי ירד אליהם כדי לבקש קצת שקט...

בני ירד בעקבותיו והדבר האחרון שהוא אמר לי "אל תדאגי אימא"

והשיכורים השטנים ירו שני כדורים. הם מתו במקום.

אורח: והרוצחים נתפסו?

אישה: עד היום לא תפסו אותם.

אורח: יכול להיות שאלה הם?

אישה: לא יודעת, אולי כן, אולי לא... אני יכולה לבכות ואף אחד לא ישאל אותי את השאלה הכי מפחידה בעולם.

אורח: ומה היא?

אישה: האם יכולתי למנוע מהילד לצאת החוצה ולא מנעתי ממנו?

אורח: אני מצטער לשמוע על בעלך ועל בנך, אני רק יכול להצטער בשבילך ולומר לך; נשבר לב. אל תאשימי את עצמך, לא היית מצליחה למנוע את מה שקרה. אבל נסי להאמין שבעולם בו הם נמצאים עכשיו, קיבלו אותם אחרת/שונה ממה שחושבים.

אישה: והם בטח ישמחו לראות אותי ויכינו מסיבה לכבודי עם קונפטי.

(מבחוץ נשמע קולם של צעירים שצוחקים בעקבות בדיחה ששמעו)

אורח: קראתי באיזה מקום שהשטנים מבינים בדיוק מה שהאנשים רוצים.

אישה: (נפגעת) סליחה!

אורח: לא התכוונתי אליך, אלא לקורבנות. השטן משכנע אותם להתלוות אליו, ולגרום להם להיכנע מרצון.

אישה: אולי נעביר נושא?!

אורח: לא אני התחלתי עם זה.

אישה: (בחצי חיוך) אתה עונה לי כמו ילד קטן, "לא אני התחלתי". אולי בכל זאת אכבד אותך במשהו מתוק?

אורח: יש לך אולי משקה חריף?

אישה: אם יש לי?

(הולכת, מסיטה את הווילון ונחשף מזנון מעוצב עמוס במשקאות חריפים)

אורח: (בהתפעלות) אוהו... מאגר רציני של משקאות.

אישה: וזה לא הכול, יש גם את המרתף. חציו מלא בבקבוקים מלאים וחציו בבקבוקים ריקים.

- אורח:** את מגלה לי עכשיו שאת שתיינית לא קטנה.
- אישה:** (מתפלאת ומחייכת) אני? שתיינית?!...
אני משתכרת רק מלראות את הבקבוקים.
- אורח:** זאת הסיבה שאת מסתירה אותם?
- אישה:** הם לא עושים לי טוב.
- אורח:** דווקא כשהם גלויים הם מוסיפים אופי אמיתי לחדר. זה מה שחיפשתי והיה חסר לי בחדר... אז מה? בעלך היה שתיין?
- אישה:** לא. בעלי אהב להסתכל עליהם.
- אורח:** (חוכך בסנטרו) רק להסתכל? מי שמחזיק מאגר כזה, חייב לשתות.
- אישה:** זה היה התחביב שלו.
- אורח:** (בפקפוק) "התחביב?"
- אישה:** כן, יש גם אנשים כאלה... (ממהרת לתקן) מדי פעם הוא טעם.
- אורח:** אני לא אוהב לראות בקבוקים מלאים עומדים בלי שימוש.
- אישה:** ואני מעדיפה שיישארו בבית מאשר להוציא אותם החוצה.
- אורח:** עושה בשכל. (מושיט יד לבקבוק) איזה מהם בעלך אהב לשתות?
- אישה:** את כולם, אבל בעיקר את מה שלקחת. הוא נהג להגיד: "לשתות ולתת מנחה לשטן" מי יודע, אולי עכשיו הוא שותה עם האל.

(צעקות וקללות של צעירים שיכורים מבחוח.)

אישה: (מרגישה שהאורח רוצה להתערב) נסה להתעלם מהם.

אורח: למזוג לך קצת?

אישה: לא אוהבת.

אורח: לא אוהבת?

אישה: לא אוהבת.

אורח: טעמת פעם?

- אישה:** בעלי נתן לי פעם להריח, הרחתי ולא אהבתי.
- אורח:** פעם ראשונה בחיי שאני שומע "הרחתי ולא אהבתי" תלוי בחברת מי שותים ומתי.
- אישה:** בעלי ניסה כמה פעמים לשדל אותי ולא הצליח.
- אורח:** אף פעם לא סיקרן אותך הטעם?
- אישה:** אף פעם ואפילו לא טיפה.
- אישה:** (מגיש לה בכול זאת) תריחי.
- אישה:** לא, אני לא רוצה להתחיל עם זה.
- אורח:** רק להריח... מהריח לא מתמכרים.
- אישה:** (מריחה) מריח טוב.
- אורח:** הטעם עוד יותר טוב.
- אישה:** יש לי פחד מאלכוהול. אבי היה שתיין מגעיל, וריח האלכוהול נדף כל הזמן בחלל הבית.
- אורח:** פוחדת?
- אישה:** התירוץ של אבי היה "כשמתחילים לא יודעים היכן זה ייגמר". עד שהאלכוהול גמר אותו.
- אורח:** (מחפש. מוצא ליקר. תוך כדי שהוא מוזג) טעימה של... זה...
- אישה:** גם בעלי הגיש לי את הליקר הזה.
- אורח:** את חייבת לטעום טיפה ממנו, כמעט כל גבר או אישה לקחו פעם בחייהם שלוק של משקה אלכוהולי קל וטעים.
- אישה:** (מצביעה החוצה) תראה מה קורה לאנשים ששותים. הם הולכים ומתקרבים לכס המלוכה של השטן.
- אורח:** (בצחוק קליל ומתגלגל) ...מהליקר הזה את פוחדת? קוקה-קולה יותר ממכרת.
- אישה:** אז טיפה. (לוקחת. קודם מריחה)

- אורח:** אלוהים המציא את האלכוהול לרגעים חגיגיים כאלה.
- אישה:** באמת טוב.
- אורח:** (משיקים כוסות) תשתי בגמיעה אחת.
- אישה:** "על החיים ועל המוות." (גומעת ומשתעלת קצת) זה חריף.
- אורח:** חריף.
- אישה:** אבל טעים.
- אורח:** כוסית ראשונה נועדה לגרות את החך ולהעיר את הראש, כוסית שנייה כדי לייצב את הראש.
- אישה:** לא תודה, אני... (מצביעה החוצה) הנה אתה שומע את המשקאות?
- אורח:** עוד כוסית לא תוציא אותך לרחובות.
- (אורח מגיש לה עוד כוסית, ומסמן לה לגמוע בבת אחת.)**
מבחוץ נשמע ניפוץ בקבוקים.
האורח הולך ומציץ בחלון, בזהירות)
- אורח:** הם שותים ללא גבולות, עם מי הם מנסים להתחכם?
- אישה:** (ממשיכה. בכעס) המטומטמים לא מבינים שמלאך המוות מסתובב ברחובות ובברים והוא עושה רושם על כולם שהוא הבחור הכי נחמד והכי סקסי ומדרבן אותם לשתות ולנהוג ברכב.
- קול:** (קורא לאורח) היי! מה אתה מציץ!
- קול:** מה אתה מסתכל ועומד כמו זין!
- קול:** בוא תעמוד פנים אל פנים!
- אורח:** (זז מהחלון. בחיוך) מישהו חשף בפני את התחת שלו...
- אישה:** הם שותים ואנחנו גם...
- אורח:** הם משתוללים ואנחנו לא.
- אישה:** השטן יכול להערים על כל אחד ולעולם אי אפשר לדעת מה הוא יעשה. הוא שובר את הכללים וחומק לו החוצה.

אורח: אני רואה שאת מכירה היטב את השטן.

אישה: מנוסה.

אורח: פגשת אותו פעם?

אישה: פעמיים...

(מצביעה על רקתה וליבה) והוא נמצא אצלי פה ופה בכול יום שעובר... אחד מהתכסיסים שלו, הוא מסתתר בתוך היופי, הוא יכול להערים על כל אחד ולא לקחת את קוביית השוקולד האחרונה וכל זה כדי לרכוש אמון.

אורח: אני נדהם מהניסוח ומהידע...

(דבריו של האורח נקטעים, מבחוץ נשמעות צעקות של שיכורים. קולות ניפוץ של מנורות רחוב. אורות הרקע שבחלון כבים בהדרגה.)

אישה: (ממהרת לחלון. בזמן שהיא מציצה בזהירות.) הפרחחים שוב מנפצים את תאורת הרחוב, אותו הדבר כמו ביום הרצח. איזה דז'ה וו.

אורח: (מציץ דרך החלון) סתם שתיינים שנמצאים במלכוד.

אישה: מלכוד?

אורח: מלכוד האלכוהול שאת קוראת לו השטן.

(נשען על אדן החלון וקורא לצעירים) היי, חברים תהיו קצת בשקט! אוקיי?

אישה: (נוזפת) למה פנית אליהם!?

אורח: שיהיו בשקט, אנחנו לא...

אישה: עדיף לא להתעסק איתם.

אורח: אגש אליהם.

אישה: (סרקסטית) "אגש אליהם", אלה היו מילותיו האחרונות של בעלי הגיבור! אל תיגש! ואל תעשה כלום! לאלה אין פחד מאף אחד, הם שליחי השטן!

(האורח מושיט יד ותופס אבן שנזרקה מבחוץ.)

אישה: זוז משם!

אורח: הם לא יודעים איך לזרוק אבן. אני יורד אליהם.

אישה: בבקשה לא!

אורח: מבטיח שאדבר איתם בנועם...

אישה: תשאיר פה את האבן כעדות...

אורח: (מביט בה ומרגיע בחיוך) אל תדאגי.

(אישה שותקת.)

אורח יוצא עם האבן)

אורח: מיד אחזור.

אישה: (לעצמה) הכול חוזר חלילה...

(ביציאתו מהדלת, האורח מבחין במזוודת טרולי אדומה וישנה

מונחת מחוץ לדלת)

אורח: זה שלך?

אישה: מה שלי?

אורח: מיועדת לפח?

אישה: (ממהרת לפתח הדלת) מה?

אורח: המזוודה הזאת שלך?

אישה: מה היא עושה פה?

אורח: לא שמת אותה פה?

אישה: לא. כשבאת היא הייתה פה?

אורח: שלך?

אישה: של בעלי... מה היא עושה פה?!... איך הגיעה לפה?...

(מנסה להרים אותה) היא כבדה.

אורח: תרשי לי, אני אעזור לך. (מרים את המזוודה ומכניס אותה לחדר)

אישה: זאת הייתה מזוודת כלי העבודה של בעלי.

אורח: איפה את רוצה אותה?

אישה: שים אותה על השולחן שלא אצטרך להתכופף לפתוח.

(שתיקה. האישה מנידה ראש לשלילה כלא מבינה מה קורה, יושבת מול המזוודה ובוהה בה.)

מבחוץ הצעירים שרים בצעקות בצורה מגוחכת ביותר.)

קולות: סוליסט - עם שֵׁל פְּחָדָנִים

כולם - עם שֵׁל פְּחָדָנִים (נביחות) **הב- הב...**

סוליסט - כָּלֵם שָׁם מְתַחַבָּאִים

כולם - כָּלֵם שָׁם מְתַחַבָּאִים (נביחות) **הב- הב...**

סוליסט - פּוֹשְׁעִים מְסַכְּנִים

כולם - פּוֹשְׁעִים מְסַכְּנִים (נביחות) **הב- הב...**

סוליסט - תִּצְאוּ מֵהַמְּחַבּוֹאִים עֲכָבְרִים קִטְנָטְנִים.

כולם - כִּי אֲנַחְנוּ מְדַלִּיקִים...

(נביחות) **הב- הב- הב... הב- הב- הב...**

אורח: (קורא בקול בחלל החדר) היי!... מה אתם נובחים שם!...

אישה: (בשקט) אל תצא אליהם...

(מסתכלת על האורח) בבקשה.

(אורח נמלך בדעתו וחוזר לחלון.)

אורח: אני מבקש מכם לעזוב את המקום.

קול: תראו, עוד פעם הזין עומד בחלון.

קול: זין, איפה הביצים... תראה את הביצים המדולדלות שלך!

(צחוקים של הצעירים)

אורח: השתעשעתם מספיק, עכשיו אני מבקש...

קול: עוד פעם הוא מבקש...

(צחוקים של הצעירים)

אורח: כדאי לכם לעזוב, ומיד!

אישה: (בכעס) למה אתה מתגרה בהם?!

קול: אתה תעזוב. ומיד!

קול: הרחובות שלנו!

אורח: לא כדאי לכם שניפגש.

(הצעירים יורים לעבר החלון. קול נפץ)

אישה: (בצעקה לאורח) זוז מהחלון!

אורח: (לאישה) תתכופפי!

(לעבר הצעירים ממקום המסתור) אם אתם כל כך חכמים, למה אתם מסתובבים ברחוב בדרך שמוצאה רק להים.

קול: כי ככה מתחשק לנו, להוציא את כולם החוצה...

קול: פינוי!

קול: בוא תקבל דקירה יא נקניק.

קול: או כדור יא בולבול מדובלל.

אורח: חכו, אני בא אליכם!

(האורח מניח את האבן על השידה שליד החלון והולך לשלוף מהמדף בקבוק משקה חריף.)

אישה: מה אתה עושה?

אורח: הולך לשחד אותם שילכו למקום אחר.

אישה: לא! אתה תניח את הבקבוק! (מושכת את הבקבוק ממנו) אתה עוד רוצה לעודד אותם?! כך הם יבואו כל יום לקבל את המנה שלהם!

אורח: (בהחלטיות וחוסר סבלנות. לאישה) אוקיי, אוקיי הבנתי. לא אתעכב הרבה זמן. את תהיי בסדר?

(אישה לא עונה. אורח יוצא.)

אישה: (מכונסת בתוך עצמה ובוהה במזוודה) האם אלה הזיות שחוזרות על עצמן? או שהכול חלום... אולי לא היה לי בן... ולא היה לי בעל...

מבחוץ נשמעות שתי יריות שמפלחות את האוויר וצעקותיהם של הצעירים. היריות מקפיצות את האישה ומיד היא ממהרת להסתתר כשהיא ממלמלת:
 "זה חוזר, זה חוזר..."
אור יורד.

תמונה 2

לאחר זמן מה. דפיקות בדלת. האישה קפואה במקומה ולא עונה. שוב דפיקות בדלת.

אישה: (מפוחדת ממקומה) מי שם!?

אורח: זה אני, חזרתי.

(האישה פותחת את הדלת. האורח נכנס.)

אורח: איך אני נראה בעינייך?

(האישה קופצת ומיד מחבקת ומנשקת אותו.)

אישה: כמו מתנה משמים... תודה לאל, תודה לאל... אתה חי... (פתאום מרגישה שעשתה משהו שלא הייתה צריכה לעשות. מבולבלת.) אני... אני... אני...

אורח: (מנסה להרגיע אותה) לא צריך...

אישה: סליחה, אני מתנצלת... אני חיבקותי... אוי ואבוי לי, נישקתי...

אורח: (מנסה שוב) אנחנו לא ילדים...

אישה: אני פשוט... אתה דומה לו כל כך... והקול שלך...

אורח: לא...

- אישה:** בעלי והבן... וגם היו יריות וחשבתי... אולי זה אתה הוא...
אני שמחה שאתה חי.
- אורח:** לא צריך להתנצל כל כך הרבה, בסך הכול חיבוק ונשיקה.
- אישה:** לא התכוונתי... זה יצא באופן ספונטני...
- אורח:** אני יודע, זה קורה גם לי לפעמים...
- אישה:** אתה מבין... זה היה בדיוק אותו מצב... אבל בדיוק אותו המצב!
- אורח:** זהו, תירגעי, הם ברחו.
- אישה:** (פאזזה. מופתעת) ברחו!?
- אורח:** ברחו.
- אישה:** איך ברחו? ממה ברחו? ממך?
- אורח:** כמו שבורחים פחדנים.
- אישה:** (בהיסוס) איך התגברת עליהם?
- אורח:** לא יודע, הם ראו שאני לא פוחד מהם וברחו.
- אישה:** גם בעלי והבן לא פחדו והם נרצחו...
- אורח:** (מדגים) התקרבותי אליהם עם היד ככה מוסתרת מאחורי הגב
בהפגנתיות כאילו אני הולך לשלוף אקדח, והם ברחו.
- אישה:** ויש לך אקדח?
- אורח:** לא.
- אישה:** אם בעלי היה עושה את התנועה הקטנה שעשית אולי הוא והבן היו
ניצלים. אולי הכול קרה בגלל תנועה קטנה שלא...
- אורח:** אני רואה שלא פתחת את המזוודה.
- אישה:** זאת לא מזוודת הפתעות, אני יודעת בדיוק מה יש בה.
- אורח:** אולי יש עוד משהו בפנים.
- אישה:** לא מאמינה.

אורח: בואי, אני אעזור לך.

אישה: אני רואה שאתה סקרן יותר ממני.

אורח: טבעי, לא?

(אישה פותחת. שולפת מתוכה פתק. קוראת נושכת שפתיים, מקמטת את הפתק ומעלימה אותו.)

אורח: דאג שתזכרי אותו דרך המזוודה.

אישה: אוי, הגורל...

אורח: הגורל הוא חזות הכול, הוא כמו הדוור שמביא את הבשורות.

אישה: בכלל, למדתי לא לפחד מהגורל.

אורח: את פוחדת ממני?

אישה: אני צריכה?

אורח: שמתי לב שהחוורת ונשכת שפתיים כשקראת בפתק.

אישה: אתה הגורל?

אורח: מי את חושבת שאני?

אישה: אני יודעת שאני לא רוצה לדעת.

אורח: למה?

אישה: לפעמים טוב לא לדעת הכול.

אורח: למה.

אישה: אז מי אתה.

אורח: את באמת רוצה לדעת מי אני?!

אישה: (אחרי פאוזה ארוכה. נועצת בו מבט)

תוריד את המכנסיים!

אורח: (בחיוך מופתע) מה? עכשיו? ככה? במפתיע?

אישה: תוריד, תוריד ותבין.

אורח: (תוך כדי שהוא מוריד בהיסוס) רגע... את זוממת משהו שאני לא מוכן לו. (המכנסיים למטה. נשאר עם תחתוני בוקסר)

אישה: (קופצת בבהלה לאחור) או אלוהים!...

אורח: מה לא בסדר?

אישה: מ-מ-מאיפה התחתונים האלה?

אורח: תחתוני בוקסר סטנדרטיים, נמכרים בכול החנויות.

אישה: עכשיו תחשוף את האגן הימני... (מנסה להיזכר) רגע, השמאלי.. לא, את הימני!... כן, הימני.

אורח: אני לא חושף כלום עד שאת לא אומרת לי מה את רוצה לראות!

אישה: לבעלי יש... הייתה נקודת חן שחורה... (מצביעה על עצמה) פה.

(האורח חושף חלק מאגן. מודבקות עליו מספר מדבקות.)

אישה: (מתקרבת לבדוק) מה זה?

אורח: מדבקות.

(האישה בלי להסס מתחילה לתלוש אותן אחת אחרי השנייה ומתכופפת לבדוק. לא מוצאת נקודת חן.)

בכול תלישה האורח משמיע קול: "איי" קטן)

אישה: זה בצד השני...

אורח: מה!?

אישה: תחשוף, תחשוף את הצד השני!...

אורח: זה מה שהיה כתוב לך בפתק? להפשיט אותי...

אישה: תחשוף! תחשוף! תחשוף!

(האורח חושף חלק מהאגן, ושוב האישה מתחילה לתלוש את המדבקות)

במן אובססיה כשעיניה בוחנות מקרוב את עורו.

גם כאן בכול תלישה האורח משמיע קול: "איי" קטן)

- אישה:** גם כאן אין! למה לעזאזל הדבקות מדבקות על פצעים שאין לך?!
- אורח:** אלה מדבקות טיפוליות...
- אישה:** אתה לא בעלי! אתה מתחזה! מי אתה?
(מסתערת עליו בניסיון להסיר מפניו מסכה. תוך כדי) תסיר את המסכה מהפנים... מי אתה!
- אורח:** את רואה? אלה הפנים שלי! אני מי שאני אני!
- אישה:** אתה אורח שמבקר בבתיים של אנשים. היום אצלי, מחר אצל מישהו אחר.
- אורח:** ומה את מבינה?
- אישה:** שאתה מלאך המוות שבא ליישם את הגורל שלי ולאסוף אותי?
- אורח:** ידעת כל הזמן מי אני?
- אישה:** (מנופפת בפתק) הפתק הזה אימת את ההרגשה שלי.
- אורח:** בואי אתי הביתה.
- אישה:** יש לי בית משלי.
- אורח:** כנראה שבעלך המת החליט להעביר אותך דירה כדי לשמור עליך.
- אישה:** לא רוצה שומרים מתים! צא מפה!
- אורח:** (מסתכל עליה ומחייך) אני רואה שאת לא פוחדת ממני.
- אישה:** לא... אני לא פוחדת!
- אורח:** אני גם רואה שאת לא רוצה למות כפי שייחלת לעצמך קודם!
את חיה בהכחשה! אותה הכחשה שאימצת עם בעלך השתיין במשך שנים! את נתקלת בקיר ובורחת.
- אישה:** לידיעתך, במהלך השנים האחרונות קיימנו בעלי ואני אינספור דיונים וכמה ויכוחים סוערים על קיצוץ באלכוהול... והוא הצליח.
- אורח:** שקר! הוא שתה בסתר! בעלך היה שתיין לא קטן!...
- אישה:** ...הוא התחייב להפסיק וניסינו "לילות ללא אלכוהול"

אורח: אלכוהוליסט יתחייב להבטחות שלא יקיים אותן אף פעם...
 (בלעג) אחרי ששתה בצניעות במשך עשרות שנים, כוסית אחת קטנה
 בלילה, זה הפך לשתי כוסיות, ושלוש... לחצי בקבוק...

אישה: (נכנסת לדבריו) ...זה היה הלילה שהמוזיקה עצרה ומתה.. ואז אמר לי
 שאין טעם להתנגד לזה, והתחיל לשתות לעיתים קרובות מדי, עבר
 לשתות בקבוקים שלמים ביום.

אורח: ואת סירבת להכיר בעובדה.

אישה: כל הבקבוקים הריקים שנמצאים במרתף הם רק מהחודשים האחרונים!

אורח: בואי ואגלה לך משהו... דאגתו העיקרית של בעלך הייתה מה לכל
 הרוחות לעשות בערבים המשעממים. השתייה הייתה מעשית.
 הוא היה יושב, שותה וחולם על דוגמניות, על בר רפאלי, גל גדות,
 אסתי גינזבורג... ראינו אותו, איך הוא מתאבד באיטיות אל מול
 הטלוויזיה, באיזה זלזול היה מתייחס אליך, והקללות שספגת...
 ואת המשכת להיות איתו.

(בלעג) אהבת אותו?!

את צריכה לשמוח שהוא ירד שתוי לצעירים...!

אישה: (בזעם מר) למה לקחת את הבן שלי?!

אורח: (מתחיל לכעוס בהדרגה)

למה הבן שלך התערב ויצא אחרי אביו השיכור אל השיכורים?
 למה אביו רץ לחנוק את מחזיק האקדח וקיבל כדור?
 למה הבן שלך התפרץ ודחף את אביו וקבל את הכדור השני?
 למה! למה! למה!?

הבן התנדב למות למען אביו! ואני לא אחראי למוות כזה!

אסור לי להתערב או להתנגד לבקשות כאלה!

תפקידי לברך על מעשי התאבדויות! הוא רצה להתאבד?

והתאבד!

אישה: בוא תרצח גם אותי! גם אני לא מתנגדת! אני מרגישה כאילו הלך הרוח
 הזה פשוט לא הגיוני והמוטיבציה העולמית פשוט לא המוטיבציה שלי.

אורח: נכון, המוטיבציה שלך לא נמצאת בעולם הזה.

אישה: אני רוצה לעשות משהו שאני לא אוהבת אבל אני מרגישה שאני הולכת על זה מתוך התחייבות.

אורח: תתאבדי.

אישה: אני לא רוצה להכאיב לאנשים. מדי פעם בפעם עוברו מחשבות במוחי ללכת לדת למצוא שם נחמה.

אורח: אומרים ששם הייסורים קשים יותר.

(אישה בוחנת אותו לרגע, וממהרת ליטול את הסכין שעל השולחן.)

אישה: (מציעה לו את הסכין) קח, תהרוג אותי.

אורח: אני לא הורג בדרך כלל, אני משייך.

אישה: זה אותו דבר!

(פאזזה) אני יודעת שיהיו אנשים גרועים ממני.

אתה רוצה שאני אהרוג את עצמי, נכון?

קח אתה את האחריות! איפה השטן שבך?!

אורח: אם את כל כך רוצה, מי אני שאתנגד?

(האישה מניפה את הסכין כדי לדקור (ספק את עצמה או את האורח) האורח מיד עושה תנועת חנק באוויר. והאישה מתחילה להשתעל ולחרחר, מושיטה ידיים כמבקש רחמים כשהסכין נשמטת מידה...)

אישה: (בשארית כוחה) אל תעשה... חכה... חכה! חכה עוד קצת!

אורח: (משחרר אותה מהחנק) מה חכה?

אישה: לא ציפיתי לרגע כזה דרמטי ומהיר.

אורח: באתי לעבוד!

אישה: תן לי כמה רגעים להכין את עצמי.

אורח: אמרת שאת מוכנה מזמן.

(קולות שירה שהם למעשה נביחות)

אורח: נובחים כאילו שהעולם רק שלהם...

אישה: (מנסה לצרוח בכול כוחה) הצילו! הציל... ר-צח! רו-צח! הכחח...!
(שם אצבע על פיו ומסמן לשתוק, אבל היא ממשיכה לנסות לדבר. אך לא מצליחה)

אורח: (כועס) עכשיו כשהמוות מגיע אליך את פתאום רוצה לחיות?
 אתם בני האדם הפכפכים!

קולות מבחוץ

קול: (בקול) צא החוצה, כלב!

קול: נראה אותך יוצא הפעם!

קול: בוא תראה מה הבאנו לך...

אורח: (צועק לכיוונם) אני יוצא אליכם!
 (מסתכל על האישה ארוכות.) הם ממש מעצבנים אותי!
 תתכונני. אבוא לטפל בך עוד מעט!

אישה: אל... תיגע... בהם....

(אורח יוצא. אישה ממהרת לחלון להזהיר את הצעירים ובמקום קול יוצאים לה חרחורים. מרוב ייאוש מתיישבת במקומה.)
קולות מבחוץ

קול: עצור, עד כאן.

קול: עוד צעד ואתה מת.

אורח: (בצחוק מתגלגל) עם טילי כתף?!

קול: אתה הגעת לרחוב ללא מוצא.

קול: ותצא גוויה...

קול: חרא, אתה חרא יא חרא! נדבק...

אישה: (מנסה שוב. ממהרת לחלון וצועקת) תב...ר...חו...! ממנו...! הוא ירצח אתכם... הוא השטן!... רוצו... תברחו...!

פאזזה. צרחות של הצעירים הולכות ומשתתקות. שתיקה.

תמונה 2

לאחר זמן קצר האורח חזר.

אישה: מה עשית להם?!

אורח: השתקתי אותם!

אישה: השתקת או הרגת?

(שתיקה קלה)

אישה: איזו מן דמות אתה?

אורח: עכשיו אני מלאך המוות האישי שלך, ולא אורח ללא תכלית.
נקודת המוצא שלי כוללת תוכניות היקפיות גדולות יותר.

אישה: אבל הם צעירים!

אורח: ככה זה בחיים.

אישה: אתה מביא חשכה לחיים, צא מהבית שלי! אור וחושך לא יכולים
להתקיים ביחד!

(מתקרב אליה)

אישה: אל תתקרב אלי.

(ממשיך להתקרב אליה)

אישה: מה עשית להם?!

(פאזזה. אורח מביט בה, ופתאום עושה תפנית למזוג משקה חריף.)

אורח: הם סבלו ואני הקלתי עליהם, בשבילי זה כמו סקס.

**(בינתיים האישה מרימה את הסכין ורוצה לנעוץ בגבו. אך האורח מסתובב
לפתע ומגיש לה כוסית.)**

אורח: שתי!

אישה: לא רוצה למות שיכורה.

אורח: את חיה בהכחשה ובזמן שאול! שתי!

(אחרי פאוזה של היסוס, לוקחת את הכוסית ושותה בגמיעה אחת.)

אורח: (מוזג לה עוד אחת) שתי!

אישה: אתה לא מפחיד אותי!... (שותה בגמיעה אחת ובעזות מצח)
כל החיים הדחקתי את הרצונות שלי.

אורח: ידעת שהאפלה מערערת את הגוף ואת רוח האדם ומכניסה אותו לדיכאון.

אישה: הדאגה הגדולה ביותר שלי זה להצליח לישון. לפעמים אני מסיימת את הלילה בלי שינה בכלל.

אורח: אקח אותך אל בית החלומות.

אישה: שכחתי איך לחלום.

אורח: (מוזג לה עוד אחת. תוך כדי שהוא מגיש לה, ממלא עוד כוסית)
שתי!

אישה: שותה, שותה... (שותה בגמיעה אחת) רק שאתה לא עומד בקצב שלי.

אורח: נותרת אישה ללא חברים. האנשים היחידים שיש לך הם שניים-שלושה בני משפחה שאין לך שום קשר איתם למעלה משלוש שנים. כל האחרים לא סובלים אותך, קוראים לך "הבכינית" ואני רוצה להגשים לך את חלומך, אני דואג לך, לכן באתי לכאן.

אישה: צודק, אני אומללה בעבודה ובבית. אני לא יכולה לברוח מעצמי והמחשבות סוחטות אותי.

אורח: לכן באתי לכאן! (ממלא לה עוד כוסית)
שתי!...

אישה: (שותה) נכון, לפעמים אני חושבת שאם אצליח לישון, עדיף לי לא להתעורר. הפכתי לפרנואידיית, דאגות רצות במוחי כל הזמן למרות המאמץ לנסות להרגיע את עצמי. אני מנסה לדבר עם אנשים והם פשוט מסתכלים עלי כאילו אני פריקית.

אורח: לכן באתי לכאן!

(אחרי שמזג לה עוד כוסית)
שתי!

- אישה:** אני תמיד מרירה, יש לי התקפי חרדה, מצב רוחי לא יציב וזה מתיש.
- אורח:** לכן באתי לכאן!
(מוזג לה עוד כוסית. בציניות) שתי, לפני שאתחיל לבכות על גורלך.
- אישה:** (ממשיכה) לא יכולתי להמשיך לקיים מערכות יחסים עם בעלי כי ראיתי שהיחסים משעמים אותי... הדחקתי!...
אני לא יכול לסבול את מי שאני...
אני תמיד עושה טעויות ונראית כמו אישה אידיוטית... אני שונאת אותי!
- אורח:** לכן באתי לכאן!
(ממלא לה עוד כוסית) שתי!
- אישה:** תמזוג, תמזוג... אתה איטי... תמזוג שיהיה לי לאן לברוח...
אתה מביא רק צרות.
- אורח:** אתם (בני האדם) חיים בים של צרות.
- אישה:** איך שלא יהיה התכוונתי למות ללא עזרה, מה שווה לי העזרה שלך?
מה התועלת כשאני שיכורה? אני לא אוהבת אותי כך. אני רוצה להיות
אני, בשביל למות אני! כי שום דבר לא יהיה כפי שהיה...
- אורח:** דברך נוגעים לליבי. אבל מילים לא עוזרות. כוחות האור לא יעניקו לך
הגנה מלאה, הם משתמשים בך ומנצלים אותך בעיקר כבובה חסרת
אונים. עכשיו את תחת כוחות אפלים שדואגים לך, ואחד מהם הוא אני.
- (האישה מתחילה לקבל טיקים בגופה)**
- אישה:** בבקשה הרוג אותי כשאני עדיין קצת פיקחת.
- אורח:** את יכולה להגיד לי מאיפה כל התיעוב העצמי הזה?
- אישה:** יש לך זמן לשמוע? או שאתה ממהר לרציחות הבאות?
- אורח:** אני מאמין שאת שווה המתנה.
- אישה:** מצאת את הזמן לבוא לפה, לטפוח לעצמך על השכם. אתה סמל
הדיכאון והחרדה יותר ממני!...

אורח: (קוטע אותה) ובשביל זה אני כאן!
(מוזג לה עוד כוסית) שתי!

את חושבת שנוח לי עם הכאבים שאני גורם לבני התמותה? נמאס לי להפעיל את הגיהינום. שנים אני מחפש מחליף או מחליפה ואף אחד לא מעוניין בתפקיד. החלטתי להתפשר מחוסר ברירה, ומצאתי שאת מתאימה למשימה גדולה שאני מייעד לך. להיות אשתי.

אישה: (שתויה) קשקשן!... משימה גדולה... אני? בטח... ואתה לא חושב שאני יודעת שכול מה שאתה אומר הם דברי הבל וחנופה כדי להשיג את מטרתך? בוא, אגלה לך סוד.

(האורח מתקרב אליה והיא אליו.)

אישה: (ממשיכה, שיכורה במצב רוח הפכפך) אעשה הכול בשבילך!...
כל מה שתבקש...!
אני מוכנה להשתעשע עם מלאך המוות ולצאת אתו אפילו לדייט...
עכשיו אני יכולה לחייך משיר ברדיו שהבן אהב...
או לצאת החוצה ולהיתקל במישהו שהבן דיבר עליו...
אבל... הכי קשה היה כשעברתי ימי ההולדת שלו בלעדיו.
(פתאום) רוצה לרקוד אתי? ...
לצאת לבר?
למועדון לילה? ...
(בהתחננות) כן, אני רוצה להתחתן אתך.

אורח: (מופתע) מסכימה?

אישה: כשסכר נפרץ, לא יודעים מה תהיינה התוצאות.

אורח: אני אוהב לראות אותך פתוחה להצעות.

אישה: אצלך הכול כמו בעלי.

אורח: ואת רוצה לחזור על אותה שגיאה?

אישה: אבל אתה לא בעלי ואני בכול זאת נקשרת אליך...
אתה מייעד אותי למשימות גדולות? ... חחח... איזה כיף לי...

אורח: את נולדת להתמודד עם דברים גדולים, לא לדיכאונות, פה-ושם כאב, אלימות פה-ושם, פחד, או סבל... (לוחש לאוזנה) עכשיו הגיע הזמן לדבר הענק! אני מצפה ממך לגדולות.

(אישה פורצת בצחוק)

אישה: מי כמוך יודע איזה נוכל, שקרן, ערמומי, איש תחבולות, מזימות...

אורח: תהיה שנה נהדרת, בלי פקקים במוח.

אישה: (בתנועות ריקוד) אתה משעשע אותי, אני רוצה להיות נערת החלומות.

(אורח מנשק אותה בשפתייה)

אישה: מה עשית לי?

אורח: מקדמה לבאות, מה גם שלא הייתה לי ברירה, במשך הפגישה שלנו דיברת הרבה על מוות, והנה אני נתתי לך את נשיקת המוות הזאת, ומפה והלאה תהיי שייכת לעולם שלי.

(בלי שהאורח ישים לב, האישה לוקחת את הסכין ומתחילה לדקור אותו מספר פעמים.)

אורח: (צוחק) די, תפסיקי... זה מדגדג אותי...

אישה: אתה מוליך אותי רחוק מדי... תמות כבר!!!

(האורח מבחין שהאישה עומדת ליפול ולמות, תופס אותה וממהר להושיב אותה על הכורסא.)

אורח: (עוצם את עיניה) אָתְּ כבר לא אָתְּ...

**לקולות של צעירים רבים הולכים וגוברים.
האורח הולך לפתח החלון ומביט לעברם.**

אורח: תמשיכו לעבוד בשבילי.

צורות של יריות לעברו, הבזקי יריות מסביב, שמשות ובקבוקים מתנפצים, כל זה נמשך לזמן מה כשהאורח עומד איתן במקומו.